

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudkyň Sylvie Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **E. Č.**, zast. Mgr. Petrem Horáčkem, LL.M., advokátem se sídlem Na Zbořenci 276/14, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2022, č. j. 144564/2021/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2023, č. j. 43 A 30/2022-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem pozemků p. č. XA a XB v katastrálním území H. určených k plnění funkce lesa. Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2020 shledal Městský úřad Dobříš žalobce vinným z přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., lesní zákon. Žalobce se jej dopustil tím, že umožnil třetím osobám umisťovat zařízení (maringotky, karavany apod.) sloužící k rekreaci na svých pozemcích určených k plnění funkce lesa. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2020 městský úřad žalobci také uložil opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle § 51 odst. 1 lesního zákona. Žalobce měl ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozhodnutí odstranit veškerá zařízení sloužící k rekreaci a umístěná na jeho pozemcích bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí pozemků plnění funkcí lesa. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2021 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Žalobu proti rozhodnutí o přestupku i proti rozhodnutí o uložení opatření zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 3. 2022,

č. j. 55 A 28/2021-41. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud (NSS) zastavil usnesením ze dne 8. 6. 2022, č. j. 2 As 83/2022-22.

[3] Žalobce ve stanovené lhůtě nesplnil v plném rozsahu povinnost, kterou mu správní orgány uložily. Část vybavení sice žalobce odstranil, ale na jeho pozemcích zůstalo ještě několik suchých WC, část zpevněných ploch, stolky a lavice. Proto jej městský úřad shledal vinným ze spáchání přestupku podle § 54 odst. 1 písm. e) lesního zákona a uložil mu pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný do výroku rozhodnutí městského úřadu doplnil odkaz na § 10 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o přestupcích“), a upřesnil, že se žalobce dopustil přestupku úmyslně a v období od 17. 6. 2021 do 12. 8. 2021. Ve zbytku žalovaný potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl. V odůvodnění krajský soud zdůraznil, že nemůže posuzovat zákonnost jiných rozhodnutí, než je rozhodnutí o přestupku. Většina žalobních námitek však mířila proti dvěma rozhodnutím městského úřadu ze dne 16. 9. 2020 a souvisejícím odvolacím rozhodnutím žalovaného. Jediná žalobní námitka, která byla relevantní ve vztahu k rozhodnutí o přestupku, se týkala formy zavinění. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce spáchal přestupek ve formě nepřímého úmyslu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Argumentace krajského soudu, že již ve věci sp. zn. 55 A 28/2021 rozhodoval o témže přestupku, jen za jiné období, je podle něj nepřipadná. I v nynějším řízení měl být zkoumán důvod uložení pokuty. Soud pochybil, pokud odmítl provést navržené důkazy jako nadbytečné.

[6] Dále stěžovatel namítá nesprávné posouzení povahy pozemků podle § 3 odst. 3 lesního zákona. Rekreační zařízení nenarušují funkci lesa ani neporušují zásady podle § 13 odst. 2 téhož zákona. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 As 39/2012-24, je nepřipadný. Napadená rozhodnutí se nevypořádala s tím, čím jsou z pohledu lesního zákona maringotky a karavany.

[7] Pokud jde o otázku zavinění, stěžovatel je přesvědčen, že umístění věcí na jeho lesních pozemcích nemůže nepovoleně omezit plnění funkcí lesa, a proto není protiprávní. Podle stěžovatele chybělo srozumění „vědět měl a mohl“, zvláště pokud správní orgány v roce 2013 protiprávnost neshledaly. Navíc větší část věcí, které měl stěžovatel odstranit, se již na pozemku nenachází.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s vypořádáním námitek týkající se formy zavinění krajským soudem. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti potvrdil, že na jeho pozemcích zůstaly věci, které měl podle pravomocného a vykonatelného rozhodnutí odstranit. Navíc stěžovatel opakuje nesouvisející námitky, na které již obdržel odpovědi v jiných řízeních. Žalovaný požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat. NSS zjistil, že v této věci zamítl žalobu senát, nikoli specializovaný samosoudce. Takové obsazení soudu však nebylo správné. V souladu s § 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), rozhoduje specializovaný samosoudce mj. o přestupcích, jejichž horní hranice pokuty je 100 000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, horní hranice pokuty činí 100 000 Kč. Ve věci měl tedy rozhodovat specializovaný samosoudce a ne senát. Toto pochybení však podle judikatury NSS nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003-32, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015-38, č. 3450/2016 Sb. NSS).

[10] Podle rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 As 360/2021-59, č. 4289/2022 Sb. NSS, nemohou okruh věcí, které spadají do režimu posuzování přijatelnosti, určovat případná pochybení krajských soudů při posouzení rozsahu § 31 odst. 2 s. ř. s. Přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. se proto posuzuje nejen ve věcech, které *rozhodoval* specializovaný samosoudce podle § 31 odst. 2 s. ř. s., ale i v nichž v souladu s tímto ustanovením *měl rozhodovat*. NSS proto v této věci zvažoval, zda je kasační stížnost přijatelná.

[11] Úvodem lze uvést, že krajský soud v napadeném rozhodnutí věcně posoudil pouze námitku týkající se formy stěžovatelova zavinění. Ostatní žalobní námitky totiž směřovaly proti rozhodnutím vydaným v minulosti (a přezkoumaným soudem), která však již nebyla předmětem tohoto soudního řízení (srov. body 20 až 23 napadeného rozsudku). Stěžovatel navíc v kasační stížnosti ani netvrdí, že krajský soud pochybil, pokud tyto námitky neprojednal.

[12] Námitky, které se týkají nesprávného posouzení povahy pozemků, narušení funkce lesa, právní povahy maringotek či karavanů, jakož i části kasační argumentace popisující situaci v roce 2013, nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Rozsudek NSS č. j. 7 As 39/2012-24 není v napadeném rozsudku zmíněn. Kasační námitka, v níž stěžovatel namítá nesprávnou aplikaci tohoto rozhodnutí, proto není přípustná. Rovněž zmínka o rozsudku krajského soudu č. j. 55 A 28/2021-41 se objevuje pouze ve shrnutí vyjádření žalovaného (bod 9 napadeného rozsudku) a nikoli v argumentaci krajského soudu; ani s ním související kasační námitka tedy není přípustná.

[13] Jedinou kasační námitkou, která se vztahuje k právním závěrům krajského soudu v této věci, je tak otázka formy stěžovatelova zavinění. Tato námitka však nečiní kasační stížnost přijatelnou, neboť závěr krajského soudu ohledně stěžovatelova zavinění ve formě nepřímého úmyslu v případě, že nesplnil povinnost, kterou mu uložil orgán státní správy lesa, formulovaný v bodech 24 a 25 napadeného rozsudku, odpovídá judikatuře správních soudů (rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 As 26/2023-27, bod 22, či rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2021, č. j. 13 A 77/2018-25, bod 7 či ze dne 26. 10. 2021, č. j. 13 A 82/2018-42, bod 24).

[14] K námitce, že krajský soud pochybil, pokud odmítl provést důkazy navržené stěžovatelem pro jejich nadbytečnost (neboť se vztahovaly k minulým stěžovatelovým řízením), lze uvést, že tento postup krajského soudu odpovídá ustálené judikatuře týkající se dokazování před správními soudy (např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS či ze dne 24. 3. 2016, č. j. 5 As 211/2015-49).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Lze uzavřít, že krajský soud nepochybil při výkladu hmotného ani procesního práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ačkoli měl žalovaný ve věci úspěch, NSS mu náhradu nákladů řízení nepřiznal ani v situaci, kdy se jí žalovaný výslovně domáhal (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 25, či rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2020, č. j. 8 Afs 87/2018-56, bod 33). Žalovanému totiž nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2024

Karel Šimka
předseda senátu